

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

לפני כבוד השופטת מיה רויזמן-אלדור

התובעת: פלונית
ע"י ב"כ ארז בר-צבי

נגד

הנתבע: עזרא ברכול, ת.ז. 043288711
ע"י ב"כ עו"ד אריאל אבייט

פסק דין

רקע

1. לפני תביעת פיצויים ללא הוכחת נזק בסך 120,000 ₪ לפי חוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח – 1998 (להלן – "החוק למניעת הטרדה מינית" או "החוק", לפי העניין).
2. עניינה של התביעה בטענת התובעת כי הנתבע ביצע כלפיה עוולה של הטרדה מינית בכך שליטף את שדה ללא הסכמתה, ובכך שהעיר הערות מילוליות מטרידות ביחס לגופה, במספר הזדמנויות.

תמצית טענות הצדדים

טענות התובעת

3. בכתב התביעה טענה התובעת, כי ביום 27.3.19 חתמה עם הנתבע על הסכם לשכירת יחידת דיור ב XXX (להלן "הסכם השכירות" ו "יחידת הדיור", בהתאמה). הסכם השכירות נחתם לתקופה של 12 חודשים (עד 20.4.19) בתמורה לשכירות חודשית של 3,400 ₪.
4. לטענתה, יחידת הדיור מהווה חלק ממספר יחידות שבנה הנתבע והשכיר לשוכרים שונים, ונמצאת בקומה הראשונה מעל בית הנתבע. על מנת להיכנס ליחידת הדיור צריכה הייתה התובעת לעבור דרך שער ביתו של הנתבע.
5. מיד לאחר כניסתה ליחידת הדיור ניצל לטענתה הנתבע את תלותה בו כבעלים של יחידת הדיור, והיה מטריד אותה טלפונית. במהלך התקופה עברה ניתוח להסרת גידול סרטני בשדה, והנתבע היה מטריד אותה בהודעות ובשיחות כאשר היה שואל אותה האם השד החלים מן הניתוח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

ומה מצבו. בנוסף, הנתבע היה בולש אחריה וחוקר אחר כל מי שנכנס ליחידת הדיור במהלך תקופת השכירות ואף התקין מצלמה בחדר המדרגות המוביל לדירתה. עוד טענה, כי הנתבע הרהיב עוז ונגע בה תוך ליטוף גופה שעה שהגיע לדירתה, והטריד אותה מינית.

6. לטענתה, כתוצאה ממעשי הנתבע היא נכנסה למשבר נפשי קשה ומתמשך תוך היעדרויות רבות ממקום עבודתה, ומצבה הנפשי הסב לה עוגמת נפש רבה עד כי נאלצה לעזוב את יחידת הדיור כחודשיים לפני תום תקופת השכירות.

7. לטענתה, מעשי הנתבע מהווים הטרדה מינית והתנכלות כמובנם בסעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית, ומשכך התבקש בית המשפט לפסוק לתובעת פיצוי בסך 120,000 ₪ כתקרת הפיצוי ללא הוכחת נזק שבסעיף 6(ב) לחוק.

8. בסיכומיה טענה התובעת, כי הנתבע העלה בכתב ההגנה מטעמו טענות שונות שאינן קשורות למחלוקת, כגון התנהלות בנה של התובעת והסכסוך לגבי יחסי השכירות בין הצדדים.

9. עוד ציינה בסיכומיה, כי יש להעדיף את גרסתה על פני גרסת הנתבע לנוכח אותות האמת שעלו ממנה ולנוכח התמיכה שמצאה בעדותה של העדה מטעמה (ששמעה ממנה אודות האירוע לאחר התרחשותו), וזאת בניגוד לעדותו של הנתבע, שהייתה רוויית סתירות ושקרים.

10. עוד הפנתה התובעת לסתירות בין עדותו של הנתבע לבין עדותה של אשתו במספר סוגיות מהותיות, וטענה כי מהסתרתו של הנתבע את ביקוריו אצל התובעת מעיני אשתו נראה כי גם לשיטתו לא דובר בביקורים תמימים.

11. התובעת הבהירה כי התלות בנתבע נבעה מהחשש שאם תתנגד לביקוריו ביחידת הדיור הוא עלול לפנותה משם, וטענה כי הימנעותה ממחאה בזמן אמת או מפניה למשטרה נבעה בין היתר מחולשתה לאחר הניתוח להסרת גידול סרטני משדה ומהקושי בהתמודדות עם ההחלמה מהמחלה.

12. התובעת טענה כי הגם שעסקינן בתביעה ללא הוכחת נזק, משלא עומתה בחקירתה הנגדית עם טענתה כי עברה טיפולים נפשיים, נזקקה לכדורים והפסידה ימי עבודה, ומשהנתבע גם לא הכחיש כי ככל שייקבע שהאירועים הנטענים אירעו אכן מדובר בהטרדה מינית והתנכלות - יש לקבל התביעה במלואה.

טענות הנתבע

13. בכתב ההגנה הכחיש הנתבע את טענות התובעת וטען כי הוא לא ניצל את התובעת ולא הטריד אותה – לרבות לא באופן מיני. לטענתו, התובעת טפלה לו האשמות כוזבות ולא גילתה את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

האמת: שהתגלעו ביניהם מחלוקות על רקע הסכם השכירות ובשיאם התובעת הטרידה את הנתבע ואת בני משפחתו הגרים עמו מדי יום, איימה על הנתבע ועל אשתו וקיללה אותם לעיני שוכרים אחרים במטרה לפגוע בבריאותו, בפרנסתו ובשמו הטוב.

14. בכתב ההגנה לא חלק הנתבע על חתימת הסכם השכירות, אולם ציין כי הסכם השכירות הראשון בינו לבין התובעת נחתם ביום 16.3.18 לתקופה שמיום 20.4.18 ועד 20.4.19, שלקראת סיומה הוארך עד ליום 20.4.20, כאשר יחידת הדיור הושכרה לטובת מגוריה של התובעת לבדה. במהלך תקופת השכירות אף נוצרה קירבה בין התובעת לבינו ולבין אשתו, והתובעת נהגה לפקוד את ביתם ולשוחח עמם – לרבות על ענייניה האישיים.

15. לטענתו, לאחר פרק זמן, בנה הבגיר של התובעת עבר להתגורר עמה ביחידת הדיור והחל להטריד את מנוחתם של הנתבע ושל אשתו תוך שנהג לארח חברים בחצר הבית מתחת לחלון חדרם של הנתבע ואשתו עד לשעות הקטנות של הלילה; דיבר בקולי קולות בחדר המדרגות ובחצר המשותפים; ניסה להתפרץ לדירת הנתבע ומספר פעמים אף שוטרים התדפקו על דלתות ביתו של הנתבע בחיפוש אחריו.

16. לטענתו, הוא ואשתו חששו משהותו של הבן ביחידת הדיור ופנו אל התובעת בבקשה שלא יגיע לשם בשל הטרדה בה כרוכה שהייתו שם והתובעת סירבה. לאחר מכן התובעת פנתה אל הנתבע והודיעה כי בכוונתה לסיים את הסכם השכירות חודשיים לפני תום תקופת השכירות ודרשה את השבת ההמחאות שמסרה לו בגין אותם חודשיים. משסירב הנתבע – החלה התובעת להטריד אותו ואת אשתו באמצעות יצירת מטרדי רעש, סירבה מלחדול ואף איימה כי הנתבע ואשתו לא יישנו "לא ביום ולא בלילה".

17. משניסיונות התובעת לגרום לנתבע לוותר על יתרת דמי השכירות או חלקה לא צלחו, לטענת הנתבע היא הזמינה לביתו גברתנים שאיימו עליו, קיללו אותו ודרשו ממנו לקבל את דרישות התובעת. הנתבע נבהל וברח מפניהם. לטענתו, לאחר מספר ימים גם הגיע הבן וקילל את אשת הנתבע. הנתבע הגיש תלונה במשטרה אך זו נסגרה בחלוף מספר שבועות.

18. לטענת הנתבע, התובעת לא העלתה בפניו או בפני אחרים כל תלונה בדבר הטרדות שלכאורה הטריד אותה - לא בכלל ולא הטרדות מיניות בפרט, וטענות אלו עלו לראשונה במסגרת כתב התביעה.

19. לטענתו מדובר בטענות כוזבות שלא היו נטענות ככל שהנתבע לא היה מתנגד למגורי בנה ביחידת הדיור וככל שהיה מסכים לדרישותיה לוותר על דמי השכירות.

20. הנתבע הכחיש כל תלות של התובעת בו וציין כי יחידת הדיור שהשכיר לה היא אחת מיני דירות מגורים רבות המצויות בשוק השכירות והתובעת הייתה חופשיה לשכור דירה אחרת כפי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

שעשתה בפועל בהמשך; הכחיש כל ניצול שלטענת התובעת ניצל אותה והוסיף כי התובעת גם לא פירטה את המקרים בהם לטענתה הטריד אותה טלפונית או נגע בה תוך ליטוף גופה.

21. לטענת הנתבע גם לא זכור לו שהתעניין במצב שדה של התובעת לאחר הניתוח, וככל שכן - דובר בדאגה למצבה הרפואי ותו לא, והכחיש כי בלש אחריה או חקר אודות האנשים שהגיעו לבקרה.

22. בסיכומיו טען כי התובעת התגלתה כעדה שקרנית ומניפולטיבית, עדותה נמסרה באופן מגמתי, היא ניסתה לחמוק ממתן מענה לשאלות שנשאלה בחקירה הנגדית ועל שאלות לא נוחות היא ענתה בתשובות הנוגעות למצבה הנפשי ולא לעניין עצמו. לטענתו מעדותה של התובעת עלה כי ביקשה לנצל מעמדה כאישה שגרה לבד, אם יחידנית וחולה - כדי לנקום בו על רקע סכסוך כלכלי שפרץ ביניהם.

23. הנתבע גם הוסיף שהתובעת השמיטה מטענותיה במכוון התייחסות לסכסוך המסחרי שפרץ בינה לבין הנתבע הגם שמדובר בסכסוך מהותי שגרר אחריו פעולות הטרדה ואלימות מצדה או מצד מי מטעמה כלפיו וכלפי אשתו, באופן שמקשה ליתן אמון בפרטים שכן זכרה ומוביל למסקנה כי מדובר בניסיון של התובעת לבוא עם הנתבע חשבוני ולנקום בו בשל סירובו להשיב לה חלק מדמי השכירות.

24. הנתבע הפנה לסרטונים שתיעדו את העימותים בינו לבין התובעת, שהוכיחו כי היא הסתירה מסכת עובדתית המטילה ספק במניעיה, והוכיחו כי בעוד שמצאה בזמן אמת את הכוחות להתעמת עמו ועם אשתו בפרהסיה, היא לא הטיחה בו ולו קמצוץ האשמה בעניין הטרדה מינית אלא אף התנצלה בפניו וניסתה להרגיעו (למשל סרטון מיום 28.1.20, נ/1). הנתבע גם טען שהתובעת לא התמודדה עם הגרסה העובדתית שמסר הנתבע בכתב ההגנה ולמעשה לא ביקשה לסתור אותה.

25. הנתבע הצביע על ניסיונות העצמה והאדרה בגרסת התובעת, כמו גם על סתירות בעדותה; הצביע על היעדר ההיגיון והסתירה בין תשובותיה לבין החלטתה להאריך את תקופת השכירות בשנה נוספת; הצביע על חוסר ההיגיון בכך שלא טענה בזמן אמת בנוגע להטרדה המינית שחוותה לכאורה ואף לא הגישה עד כה תלונה במשטרה; הצביע על היעדר ההיגיון בכך שמצאה כוח להתעמת עמו בפרהסיה (למשל בסרטון) אך לא הטיחה בפניו את טענת ההטרדה לכאורה; הצביע על חוסר ההיגיון בכך שלא שיתפה את בני משפחתה במעשיו אך כן עירבה אותם בסכסוך המסחרי שפרץ ביניהם בנוגע לדמי השכירות וכיו"ב.

26. הנתבע הפנה גם להיעדר ההיגיון בגרסת התובעת לעניין אירוע הטרדה העיקרי, והוסיף כי התובעת נמנעה מלהביא לעדות את בנה או קרובי משפחה נוספים בנוגע לסכסוך המסחרי שפרץ ביניהם וגם לא הביאה עדים אחרים לתמיכה בטענתה כי הנתבע בלש אחריה. לטענתו,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

- לעדוטה של העדה שכן הביאה (גב' XXX) אין ליתן כל משקל בשל כך שהיא עדות מפי השמועה ובשל הקשר והקירבה בינה לבין התובעת.
27. הנתבע הוסיף וטען כי את טענות התובע לנזק נפשי או לטיפולים נפשיים יש לדחות משלא צורפה להם חוות דעת מומחה.
28. לעומת התובעת, הנתבע טען כי הוא עצמו מסר גרסה מפורטת; כי עדותו הייתה קוהרנטית; כי הביא למתן עדות את בת זוגו ואת בתו באופן המלמד שלא היה לו דבר להתבייש בו; כי לא נחקר על אירוע ההטרדה המרכזי באופן מפתיע; כי הוא הודה שביקר בדירת התובעת בעבר ולא הרחיק עצמו מן האמת חרף טענותיה של התובעת כלפיו; וכי התעמתותו מול התובעת בכל הנוגע לתשלום דמי השכירות אך מחזקת את המסקנה כי לא היה לו ממה לחשוש.
29. אשר על כן ומשלא עלה בידי התובעת להוכיח את גרסתה ומשהתברר ששיקרה – יש להחיל עליה את חזקת השקר, לדחות תביעתה ולחייבה בהוצאות הנתבע.

דין והכרעה

30. כאמור, ענייננו בתביעת פיצוי ללא הוכחת נזק לפי החוק למניעת הטרדה מינית.
31. למעשה, על מנת להכריע בתביעה, ובהינתן טענה לאירוע מרכזי אחד של ליטוף שדה של התובעת כפי שצוין בכתב התביעה, כמו גם טענה להערות מילוליות מטרידות שהעיר הנתבע לתובעת בעניין מראה גופה קודם לכן, ומשמונחות לפני שתי גרסאות מנוגדות, עליו לבחון תחילה במישור העובדתי מי מבין הגרסאות מהימנה ומסתברת יותר.
32. בהמשך, ככל שאקבל את גרסת התובעת כמהימנה ומסתברת יותר, אדרש לשאלה האם אירוע ליטוף השד וההערות המילוליות מהווים "הטרדה מינית" כמובנה בחוק למניעת הטרדה מינית, וככל שכן – אדרש לגובה הפיצוי הראוי בנסיבות.

האם עלה בידי התובעת להוכיח גרסתה העובדתית במאזן ההסתברויות הדרוש בהליך אזרחי?

33. כבכל הליך אזרחי, גם בתביעה לפי החוק למניעת הטרדה מינית, נטל השכנוע וההוכחה מוטל על התובעת. מידת ההוכחה הדרושה להוכחת הטרדה מינית היא כמידת ההוכחה הדרושה בכל הליך אזרחי רגיל, קרי – מאזן ההסתברויות (ר' למשל ע"ע 274/06 פלונית נ' אלמוני (26.03.2008), להלן – "עניין פלונית").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

34. בעניין זה ידועים ומוכרים הקשיים הנלווים להוכחת תביעה בעילה של הטרדה מינית. בין הקשיים הללו, כפי שהוכרו בפסיקת בתי המשפט עם השנים, נמנים למשל הקושי בחשיפת פרטים אינטימיים מחיי התובעת; הקושי בהבאת ראיות לתמיכה בעדות הרלוונטיות וכיו"ב. בהתאם וכפועל יוצא מהקשיים הללו נקבע בהקשר זה, כי כבישת עדות, התפתחות גרסה, קיומן של סתירות מסוימות, ואף התנהגות "לא רציונאלית" של נפגעת עבירת מין (ולעניין זה דומני כי הדברים יפים גם ביחס לנפגעת הטרדה מינית) – הם מאפיינים מוכרים שיש לבחון אותם בזהירות וברגישות, ולא לזקוף אותם בהכרח ובאופן מיידי לחובת המתלוננת. גם קיומו של מניע זר איננו בהכרח שומט את הקרקע תחת מהימנות גרסתה של המתלוננת (השוו למשל לע"א 7426/14 פלונית נ' דניאל (14.03.2016), להלן – "עניין דניאל").

35. בענייננו, גם אם למקרא כתבי הטענות והתצהירים בלבד קשה היה להעריך מי מבין הגרסאות מהימנה ומסתברת יותר, דיון ההוכחות הוביל לטעמי באופן חד-משמעי להעדפת גרסתה של התובעת על פני זו של הנתבע. להלן אפרט טעמי.

36. ראשית, גרסתה של התובעת הייתה עקבית לאורך ניהול ההליך ולא נבקעו בה בקעים או סדקים בעניינים שבליבתה במהלך חקירתה הנגדית.

37. כזכור, התובעת התייחסה בתביעתה להערות מילוליות בעלות אופי מיני מהתקופה שלאחר ששכרה את יחידת הדיור (להלן – "ההערות המילוליות"), להתקנת מצלמה ובילוש אחריה כמו גם לאירוע אחד ומשמעותי במהלכו לטענתה העביר הנתבע את ידו על שדה השמאלי מלמעלה למטה (להלן – "אירוע ליטוף החזה"). התובעת מיקדה תביעתה וטיעוניה בהערות המילוליות ובאירוע ליטוף החזה ובאלו אתמקד.

38. בכל הנוגע להערות המילוליות – הנתבע ניסה לצייר את התובעת כמי שאינה דוברת אמת בשל סתירות שעלו כביכול בגרסאותיה בכל הנוגע לטענות אלו. ואולם, לא מצאתי בעדותה או בגרסאות שמסרה התובעת סתירות מהותיות או כשלים בעניין זה.

39. בתצהירה ציינה התובעת כי מאז שכרה את יחידת הדיור מהנתבע בחודש 3/18, ולאורך כל תקופת השכירות, נהג הנתבע להעיר כלפיה הערות מיניות אודת המשקל שלה, לבושה וגופה (ס' 3-4 לתצהירה).

40. התובעת גם אישרה זאת בעדותה, עת ציינה: "תראה לאורך כל התקופה כששחרתי (צ"ל שכרתי – הערה שלי, מר"א) את הדירה אצל מר ברכל הוא ידע להעיר לי הערות מיניות כמו **כמה את רזה, איך הגוף שלך נראה**. כל מיני דברים אישיים שלי שהרבה פעמים גם נבוכתי מהשאלות האלה כי זה בכלל לא לעניין...היו לו לאורך כל הדרך הערות מיניות כלפיי, **איך אני**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

נראית כמה אני רזה, אני צריכה להשמין זה לא צריך להיות ענייניו בכלל. " (עמ' 10 שורות 14-6 לפרוטוקול, ההדגשות שלי – מר"א).

41. אמנם, בהמשך עדותה ציינה כי ההערות המיניויות לא החלו ממש מתחילת תקופת השכירות אלא "בהתחלה הזוג קיבל אותי בחום בידיים כאלה פתוחות דאגו לי אם אכלתי באמת התעניינו בי, נתנו לי להרגיש טוב אבל זה הלך והתפתח במשך הזמן...כמה פעמים הוא אמר לי שתקשרי אליי תעשי לי סימנים אם אני לבד הוא, אם אני לבד אני אענה לך, אם אני לא לבד אני לא ענה לך. מה הוא רצה ליצור איזה קשר, " (עמ' 11 שורות 11-23 לפרוטוקול). בהמשך גם ציינה כי "כל ההטרדות המילוליות לא התחילו 3 חודשים אחרי ולא שנה. אחרי זה זה התחיל ואז אני באמת הצטערתי שבכלל הארכתני שם. " (עמ' 26 שורות 28-29 לפרוטוקול).

42. לכאורה, דברים אלו שמסרה התובעת עשויים להתפרש כעומדים בסתירה לדברים הקודמים שמסרה ולפיהם ההערות המילוליות היו ברקע למשך כל תקופת השכירות. ואולם בחינה ממבט-על של כלל הדברים שמסרה בעדותה, אינם מלמדים לטעמי על סתירה של ממש.

43. בהמשך עדותה ציינה כי ההטרדות המילוליות החלו הרבה לפני הניתוח (עמ' 13 שורה 12 ; 20 לפרוטוקול), וכי הדבר אירע "בכל הזדמנות שהוא היה לבד" (עמ' 13 שורה 22 לפרוטוקול). בהמשך עדותה מיקדה את סוגיית ההערות המילוליות בתקופה שלאחר הניתוח שעברה להסרת הגידול בשד ביום 1.9.19, והבהירה כי: "איך שהגעתי הביתה עזרא כל יום היה מתקשר ושואל אותי שאלות מביכות....מה צבע השד שלך, האם הוא חם, איך נראית הצלקת, כואב לך? אני הייתי עונה לו אבל אני לא ידעתי באותו רגע מה לעשות רציתי לקבור את עצמי באדמה. מה זה השאלות האלה? זה לא היה צריך לעניין אותי" (עמ' 12 שורות 26-28 ; עמ' 13 שורות 3-1 לפרוטוקול).

44. מיותר לציין כי בעניין זה עדותה של התובעת עלתה בקנה אחד עם הגרסה שמסרה בתצהירה (ס' 5 לתצהירה). תמיכה לדברים אלו ניתן למצוא גם בעדותה הספונטנית של התובעת בישיבת קדם המשפט הראשונה (ר' עמ' 2 שורות 12-25 לפרוטוקול מיום 26.5.21).

45. הרושם הכללי שעלה מעדותה של התובעת היה רושם של הערות מילוליות שהחלו בסמוך לאחר תקופת השכירות אך טיבן, תוכנן ותדירותן התעצמו והגיעו אל שיאם לאחר הניתוח שעברה ביום 1.9.19.

46. בהתאם לכך, אין סתירה של ממש בין הדברים שמסרה התובעת לעניין זה במהלך עדותה.

47. בהמשך עדותה, כאשר עומתה עם האפשרות שהתעניינותו של הנתבע במצבה של התובעת היה על רקע דאגה כנה לבריאותה ולא בעלת גוון מיני התובעת שללה אפשרות זו מכל וכל, וציינה " שהוא התחיל להתקשר יום-יום הבנתי שזה לא מהקטע של הדאגה, זה מקטע זה אולי עושה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

לו משהו... כמו שאני שומעת יש שיחות ארוטיות אני יודעת?" (עמ' 16 שורות 27-30 לפרוטוקול).

48. לקראת סיום חקירתה הנגדית ציינה לפתע התובעת: "בחיים שלי שאם אני משקרת שתבוא לי עוד פעם מחלת הסרטן מה הוא אמר לי יום אחד? הוא אמר לי XXX למה את לא מתקשרת אליי? אמרתי תשמע אתה יש לך את אשתך מה איך זה יראה לה שאני מתקשרת לשאול לשלומך זה לא נעים כי הוא אמר לי למה את לא מתקשרת לשאול. אז מה הוא אמר לי? תתקשרי אם אני לא עונה סימן שאני לא לבד ואני אחזור אלייך. בחיים לא עשיתי את זה אפילו פעם אחת לא עשיתי את זה. מה אתה אומר על זה?" (עמ' 31 שורות 25-30 לפרוטוקול, ההדגשה שלי – מר"א).

49. הגם שהתובעת לא פירטה את מעשיו האמורים של הנתבע בתצהירה, יש לזכור כי בענייני הטרדה מינית לעתים גרסתה של מתלוננת מתפתחת עם הזמן ואין בכך בלבד כדי ללמד על כך שאינה מהימנה (ר' עניין דניאל, לעיל). לא שוכנעתי שיש בכך כדי לפגוע במהימנות גרסתה לעניין ההערות המילוליות, בין היתר מן הטעם שהתובעת עצמה ראתה באירוע ליטוף החזה את ליבת הטרדה ואת פסגתה וייחסה לו חשיבות רבה יותר בתיק זה (ר' עמ' 13 שורות 14-12 לפרוטוקול).

50. בנוסף, אין חולק על כך שהתובעת עברה ניתוח להסרת גידול סרטני משדה. קשה להעלות על הדעת אישה שהתגלה לה פעמיים גידול סרטני בשד, עברה ניתוח וטיפולים, תמסור דברי שקר ובמהלך עדות תחת אזהרה ולמרות זאת תישבע בחייה ותאחל לעצמה את חזרת מחלת הסרטן ככל שהדברים אינם אמת.

51. בכל הנוגע לאירוע ליטוף החזה – בכתב התביעה, בתצהירה ובעדותה, התובעת טענה כי הנתבע נכנס ליחידת הדירור שלה, התיישב לידה על הספה וליטף את שדה (ר' עמ' 21 שורות 1-3 לפרוטוקול). גם בעניין זה לא מצאתי כל סתירה בין גרסאותיה של התובעת – אותן מסרה במספר הזדמנויות שונות תוך ניהול ההליך.

52. כבר בכתב התביעה ציינה התובעת כי הנתבע "נגע בה תוך ליטוף גופה" (ס' 4 לכתב ההגנה).

53. בישיבת קדם המשפט הראשונה, לאחר שהוזהרה על ידי בית המשפט לומר אמת ולפני שערכה את תצהיר העדות הראשית מטעמה, ציינה התובעת באופן ספונטני (וללא הכנה מקדימה בתצהיר) כי:

"לפני הסיטואציה הזו הייתה הקדמה, אני חליתי בסרטן השד ועברתי ניתוח כאשר השתחררתי כל יום היה מתקשר ומתעניין רק בשד, איך השד שלך אדום נפוח חלק, אני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

הרגשתי מאוד נבוכה בעניין הזה לא ידעתי איך להתנהל בסיטואציה זו לא נקלעתי למצב כזה לעולם. עברתי את הניתוח לפני שנה וחצי אני חושבת, אני יכולה להסתכל על הניירת בבית. הוא גר בקומה הראשונה וזה לעלות קומה אחת קטנה ולעלות אלי, יום אחד הוא עלה אלי הביתה, ישבתי בסלון הוא התיישב לידי, הוא אומר לי את יותר מידי רזה, ומה שהוא עשה (מדגימה) ממחישה העברת יד על השד מלמעלה למטה אני ישר קפצתי לאחור לעבר הספה ושאלתי אותו מה קרה לך? הוא ניצל את זה שאנו לבד בבית. האירוע הזה אני לא ממש זוכרת מתי היה. אחרי האירוע התחלתי לחפש דירה ולא תמיד מוצאים מהר ולא תמיד יש תקציב, הודעתי לו חודשים לפני סיום החוזה אמרתי לו שאני לא יכולה להמשיך לגור, הוא אמר את תהיי חייבת לשלם לי את כל הסכום במלואו, ואני במקביל עברתי דירה ושילמתי גם פה וגם פה. אני הייתי בשוק שהוא הרים אלי את היד, לא ציפיתי לסיטואציה כזו אני ראיתי אותו כאבא לא כמחזר, לא פעם ראשונה שהוא זרק מילים כאלה כמו שאני רזה ותתחילי לאכול אני לא יודעת למה הוא הסתכל כל הזמן על הגוף שלי, אני לאורך כל הדרך דבקה בגרסה שלי שהוא נגע בי ואני התרחקתי ממנו." (עמ' 2 שורות 12-25 לפרוטוקול מיום 26.5.21, ההדגשות שלי – מר"א).

54. בהמשך, במסגרת תצהיר העדות הראשית מטעמה פירטה גרסה דומה ולפיה:

".....הנתבע עלה לביתי והחל לשוחח איתי. בסלון שביחידת הדיור הקטנה הייתה ספה אחת ואני ישבתי עליה באותו זמן. מיד כשנכנס ליחידת הדיור הנתבע התיישב על הספה בצמוד אליי, דיבר שוב על גופי ואמר לי שרזיתי ולפתע, ללא הסכמתי וללא כל התראה מוקדמת – שלח את ידו והעביר את ידו על החזה שלי מחלקו העליון כלפי מטה, תוך שהוא מנצל את העובדה שהייתי לבד בביתי. הייתי המומה מהאירוע, בתגובה ספונטנית התרחקתי מהנתבע ואמרתי לו: "מה קרה לך?! "אולם הוא לא השיב ועזב את הדירה." (ס' 6 לתצהירה, ההדגשה שלי – מר"א).

55. בהמשך, במהלך עדותה לפניי – ציינה התובעת דברים דומים:

"ההטרדות מילוליות התחילו הרבה לפני הניתוח אבל ההטרדה הפיזית שהוא (לא ברור) את היד שלו על הציצי שלי ואני קפצתי מהמיטה ככה ואמרתי לו עזרא מה קרה לך?" (עמ' 13 שורות 12-14 לפרוטוקול).

56. בהמשך עדותה שבה וציינה התובעת דברים דומים: "תמשיך אתה מנסה כל הזמן איכשהו להוציא אותי שקרנית אבל זו האמת שלי ואני אלך עם זה הלאה אני לא אוותר, הוא נגע בי הוא ניצל עצם העובדה שהייתה לי ספה כזו קטנה, ישבתי על הספה הוא נצמד אלי ועוד פעם כמה את רזה, איך את נראית, אז היה קיץ לבשתי שמלה דקה זה בא, הוא בא בהפתעה שמלה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

דקה ואפילו שקופה ואחרי הניתוח לא יכולתי ללכת עם חזייה הייתי בלי חזייה גם בגלל הצלקת בגלל הניתוח שזה כאב לי. " (עמ' 28 שורות 22-27 לפרוטוקול).

57. זה המקום לפתוח סוגריים ולהעיר כי תוך כדי עדותה המחישה התובעת את תנועת הליטוף שביצע לטענתה הנתבע על שדה – הן בקדם המשפט והן בחקירתה הנגדית (עמ' 2 שורות 18-17 ; עמ' 15 שורה 34 ; עמ' 28 שורה 30 ; עמ' 29 שורות 33-35 ; עמ' 30 לפרוטוקול). בהמחשת האירוע הדגימה תנועה דומה, באופן שמחזק לטעמי את מהימנות הגרסה.

58. העובדה שבעדותה השתמשה פעם אחת במילה "מיטה" ולא במילה "ספה" לא צריכה לטעמי לעמוד לתובעת לרועץ, בשים לב להתרגשות ולסערת הנפש שנבעה מהעדות בעניין זה, ובפרט בשים לב לכך שממכלול הדברים שמסרה עלה כי הכוונה הייתה למקום עליו ישב הנתבע ליד התובעת.

59. **שנית**, במהלך עדותה של התובעת ניכר היה שהיא נסערת, כי היא מדברת מדם ליבה, וכי היא חווה תחושות שליליות וכעס כלפי הנתבע. התובעת אף בכתה במהלך עדותה - בכי שנראה כן (עמ' 28 שורה 9 לפרוטוקול).

60. **שלישית**, בחקירתה הנגדית ציינה התובעת כי שיתפה בהטרדות אך ורק את חברת הנפש שלה "XXX" ואת אחותה שנפטרה חצי שנה קודם לכן (עמ' 17 שורות 7-1 ; עמ' 18 שורות 10-17 לפרוטוקול).

61. גרסתה של התובעת מצאה תמיכה בתצהירה של גב' XXX ובעדותה. גב' XXX לא הייתה עדה לא להערות המילוליות ולא לאירוע ליטוף החזה הנטענים ולכן עדותה לעניין זה לא יכולה להוות ראיה קבילה לעצם הערת ההערות או לעצם התרחשותו של אירוע ליטוף החזה. לצד זאת, עדותה יכולה לתמוך בגרסת התובעת בכל הנוגע לדברים שמסרה התובעת לגב' XXX בזמן אמת ולהלך רוחה של התובעת באותו מועד.

62. בתצהירה ציינה גב' XXX כי כשהתובעת סיפרה לה על דבר המקרה, התובעת נשמעה נסערת מאוד והמומה מהאירוע שחוותה, וכי מספר ימים לאחר מכן סיפרה לה שהיא מחפשת דירה אחרת לאור האירוע והעובדה שהנתבע היה מציק לה, מעיר לה הערות אינטימיות שכללו התייחסות לגופה ולניתוח שעברה (ס' 2-4 לתצהירה של גב' XXX).

63. בחקירתה הנגדית ציינה גב' XXX, כי היא חברתה היחידה של התובעת מעל 40 שנה (עמ' 36 שורה 8 לפרוטוקול), וכי התובעת שיתפה אותה באירועים מושאי התביעה. מעבר לכך שלא מצאתי שום סתירה בין הדברים שמסרה גב' XXX לגרסת התובעת, גב' XXX חיזקה את עדותה של התובעת וציינה כי: "קודם כל גברת XXX הייתה גרה אצל מר עזרא היא גרה קומה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

מעליו היא סיפרה לי כל הזמן שהאדון הזה כל דבר שהיא עשתה בבית זה מפריע לו. אם הבן שלה היה בא זה מפריע לו, אם הדליקו אור בפרוזדור זה מפריע לו, אם היא הפעילה מכונת כביסה זה היה מפריע לו, כל הדברים האלה היא סיפרה לי ולא הייתה לה ברירה לאחר שקרה כל המקרה הזה לאחרונה, היא החליטה פשוט לעזוב את הבית הזה לפני הזמן. " (עמ' 36 שורות 27-32 לפרוטוקול).

64. **רביעית**, לא ניתן לטעמי ללמוד מכך שהתובעת לא פנתה לבת זוגו של התובע על בעיית מהימנות בגרסתה. כאשר נשאלה מדוע לא הסבה את תשומת ליבה של בת-הזוג של התובע לאירוע ליטוף החזה או להטרדות טענה "לא חשבתי לרגע לסכסך ביניהם" (עמ' 14 שורה 10 לפרוטוקול), ותשובתה זו הגיונית וסבירה לגופה.

65. גם בנוגע להימנעותה מהגשת תלונה במשטרה השיבה התובעת תשובה מניחת דעת ולפיה: "הוא שואל למה לא הגשתי. אני עברתי טראומה מאוד רצינית במחלה הראשונה שלי עברתי טיפולים מאוד קשים, קרחת נראיתי כמו עב"ם ולא נמצאו לי סיכוי לחיים. הקב"ה הציל אותי ובפעם השנייה שחליתי שוב בסרטן השד, כל הזמן הייתי בקטע הזה גם. מה יהיה מה יהיה, לא הייתי פנויה לדברים האלה אני אם חד-הורית כל הזמן חשבתי על הבן שלי אז הוא מנסה איכשהו להכניס לי כל מיני, " (עמ' 19 שורות 27-32; עמ' 20 שורות 1-10 לפרוטוקול).

66. מעבר לכך שתשובה זו הגיונית וסבירה לגופה בנסיבותיה של התובעת, יש גם להוסיף ולהזכיר כי על פי הפסיקה, הימנעותה של מתלוננת מהגשת תלונה במשטרה לא תיזקף בהכרח לחובתה ולא תפגע בהכרח במהימנותה (השוו לעניין פלונית לעיל).

67. **חמישית**, הנתבע העלה בתצהירו גרסה הכוללת סכסוך כספי בינו לבין התובעת בכל הנוגע למגורי בנה של התובעת ביחידת הדיור. גרסה זו הוצגה, כפי הנראה, על מנת לטעון כי התובעת ביקשה לטפול על הנתבע טענה להטרדה מינית בשל מניע זר הנעוץ בסכסוך הכספי שביניהם.

68. בתצהירו טען כי בשלב מסוים בנה של התובעת עבר להתגורר עמה בדירת המגורים ששכרה עבור מגוריה בלבד, וכיצד החל להטריד את מנוחתו של הנתבע ואת מנוחת אשתו באופנים שונים (ס' 10-11 לתצהירו).

69. הנתבע טען בתצהירו כי הוא ובת-זוגו חששו משהותו של בן התובעת ביחידת הדיור וביקשו מן התובעת שבנה לא יגיע לשם והתובעת סירבה לכך (ס' 12-13 לתצהיר הנתבע).

70. הנתבע טען בתצהירו כי לאחר מכן התובעת ביקשה לסיים את הסכם השכירות חודשיים לפני סיום תקופת השכירות וביקשה לקבל חזרה את ההמחאות עבור דמי השכירות והוא סירב, באופן שגרם לתובעת להטריד אותו ואת בת זוגו באמצעות יצירת רעש ובאופן מתריס (ס' 17-14 לתצהירו). לטענתו התובעת ניסתה להתמקח ולבקש כי יוותר על חודש שכירות בלבד,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

ומשסירב לניסיון הסחיטה, התובעת שבה ואיימה עליו שתסב רעש ונוק למתקני הבית והדירה, הזמינה לבית גברתנים שאיימו על הנתבע וקיללו אותו ואף בנה של התובע קילל את בת הזוג של הנתבע (ס' 18-21 לתצהירו). לטענתו בעקבות האירועים פרץ עימות נוסף בינו לבין התובעת במהלכו התנצלה בפניו, ובהמשך שלחה קרובי משפחה בבקשה שיוותר לה על דמי השכירות הנותרים (ס' 23-24 לתצהירו).

71. הנתבע גם צירף שני סרטונים שצולמו על ידי בתו, גבי מיה ברקול, שתיעדו עימותים בין התובעת לבין הנתבע, בהם נכחה בתו של הנתבע מיום 21.1.20 ומיום 28.1.20 (ר' תצהיר בתו של הנתבע והסרטונים שצורפו כמוצגים).

72. התובעת הכחישה מפורשות את טענות הנתבע לכך שבנה עבר להתגורר עמה ושקרובי משפחה שלה איימו על הנתבע ועל אשתו שיוותר לה על דמי השכירות (עמ' 17-19 לפרוטוקול). התובעת ציינה כי מעולם לא קראו לה להיחקר במשטרה ולא ידעה על הגשת תלונה (עמ' 19 שורות 17-1 לפרוטוקול).

73. זה המקום לציין כי הסרטונים שצולמו על ידי בתו של הנתבע ואשר הוצגו כראיה מטעמו וגם הוצגו במהלך ישיבת ההוכחות, מלמדים על סיטואציות של עימותים בין התובעת לבין הנתבע, על רקע סכסוך השכירות שהיה ביניהם לנוכח רצונה של התובעת לעזוב את יחידת הדירור לפני תום תקופת השכירות. בסרטון אחד מלינים הנתבע ובני משפחתו על הרעש והמטרדים שלטענתם הסבה להם התובעת; ובסרטון השני מצולם הנתבע כשהוא מלין בפני התובעת על האיומים והקללות שספג, באופן שלכאורה תומך בגרסתו לעניין הסכסוך העסקי.

74. מעבר לכך שהסרטונים אינם מוסיפים כבוד למי מהצדדים, גם אם הסרטונים אכן תומכים בגרסת הנתבע לכך שהיה בין הצדדים סכסוך עסקי במסגרתו הפריעה התובעת את מנוחתו ואת מנוחת משפחתו או בגרסתו כי מי מטעם התובעת הגיע לאיים עליו או לקללו - לא מצאתי את הקשר בין הסכסוך העסקי והתנהלות התובעת במסגרתו לבין אירוע ליטוף החזה וההערות המילוליות מושא התביעה, שקדמו לו.

75. בנוסף, ועל אף שהסרטונים צולמו בתקופה הסמוכה לאחר אירוע ליטוף החזה הנטען, אינני סבורה כי יש בעובדה שהתובעת לא עימתה במסגרתם את הנתבע עם אירוע ליטוף החזה או ההערות המילוליות כדי לפגוע במהימנות גרסתה. התובעת ציינה: "אני לא הייתי מסוגלת להוציא את זה מהפה בכלל זה הגעתי לפסיכיאטר וכשאני הבנתי שמה שיוציא אותי מהדיכאון הזה זה פה להוציא את זה החוצה מהלב שלי לכן תבעתי אותו....אני הרגשתי שזה יושב לי פה... שזה חונק אותי חודש ימים הייתי במיטה." (עמ' 22-25; עמ' 28 שורות 4-8 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

76. **שישית**, אל מול גרסתה העקבית וההגיונית של התובעת, גרסתו של הנתבע עוררה קשיים, והתגלו בה בקיעים וסדקים בחקירה הנגדית, כמו גם סתירות בין עדותו של הנתבע לעדות אשתו.

קשיים וסתירות בנוגע לטיב מערכת היחסים בין התובעת לבין הנתבע ואשתו

77. כזכור, הנתבע הכחיש את גרסת התובעת. בתצהירו הוא ציין כי מעולם לא הטריד את התובעת ולא נגע בה, וכי טענת התובעת כי עלה אל דירתה, התיישב לידה ושלח יד לעבר גופה – "זה שקר מוחלט. לא היה ולא נברא." (ס' 26 לתצהירו). הנתבע הכחיש מפורשות בתצהירו כי העיר הערות כלפי התובעת בנוגע לגופה או למשקלה וציין כי מעולם לא הטיחה בפניו קודם לכן טענה כאילו הטריד אותה או שחשה מוטרדת (ס' 27, 25 לתצהירו).

78. ואולם הנתבע אישר בתצהירו כי במהלך תקופת השכירות נוצרה קירבה בינו ובין אשתו לבין התובעת "שנהגה מדי פעם לפקוד את ביתנו ולשוחח איתנו על ענייני היום יום וגם על ענייניה האישיים." (ס' 8 לתצהירו), והודה כי במסגרת קירבה זו התובעת נהגה לנשקו בלחיים כנשיקת בת לאביה (ס' 9 לתצהירו).

79. דברים דומים גם עלו מחקירתו הנגדית, עת הודה כי :

"הקשר היה משכיר לשוכרת, הקשר היה זה שהיא גרה באותה דירה שאנחנו גרים ז"א שהייתה צריכה לעבור מהמדרגות מהכניסה שלי אז ברור שהתפתחו יותר עניינים יותר דיבורים אתה בא רואה נכנסת מהבניין לדירה אתה אומר לה שלום, אתה רואה אותה עולה במדרגות יורדת במדרגות אומר לה שלום מה נשמע ככה היה הקשר." (עמ' 42 שורות 35-31 ; עמ' 43 שורות 1-8 לפרוטוקול).

80. הנתבע גם לא הכחיש ש"מדי פעם היינו מבקרים אחד את השני לשלום בשבת ודברים כאלה, היו מקרים כאלה", והוא אף הודה כי היו שיחות שכאלו בטלפון, והתכתבויות במסרונים, וכדבריו: "תשמע יחסים של שכן חברות שכנים מדברים היא עולה במדרגות אתה שואל מה נשמע שלום זהו, כמו כל שכן." (עמ' 43 שורות 14-15 ; 21-26 לפרוטוקול).

81. בנוסף, הנתבע הודה כי הגיע לא אחת, ליחידת הדיור של התובעת: "היו הרבה פעמים בכל מיני דברים שהיה צריך" ו – "כן ז"א היא ידעה דיברנו עזרא תעלה לדירה אני רוצה להגיד לך משהו אני צריכה, פעם עליתי לדירה היא רימתה אותי באיזה צורה ואני אספר את הסיפור הזה..." (עמ' 47 ; 52 ; 54 לפרוטוקול).

82. בהמשך עדותו עשה עצמו הנתבע כמי שאינו מבין את משמעות השאלה המתייחסת לביקור ב"עניינים חבריים". לאחר שהבין את השאלה, הודה כי ביקר ביחידת הדיור של התובעת גם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

שלא לצורך תיקון דברים, וזאת מספר פעמים שאינו יכול לספור (עמ' 52 שורות 21-24 לפרוטוקול). למרות זאת מיד לאחר מכן וכמעט באותה נשימה טען ההיפך הגמור וציין: "לבוא סתם ולהיכנס אליה? לא." (עמ' 52 שורה 32 לפרוטוקול).

83. הנתבע גם הודה שהיו מספר פעמים בהם ישב על הספה ביחידת הדיור של התובעת כשהתובעת נכחה שם ואשתו לא (עמ' 53 שורות 2-22 לפרוטוקול).

84. לאחר שהעיד הנתבע על מעורבותה הרבה של אשתו בכל הדברים שהוא עושה (עמ' 46 שורות 9-11 לפרוטוקול), ולאחר שאישר בחקירתו הנגדית כי אשתו ידעה שהוא מתכתב עם התובעת גם על נושאים שאינם קשורים לחוזה השכירות, וכטענתו: "אשתי יודעת מהכל אשתי מחליפה אותי בטלפון, הטלפון שלי לא סודי, הטלפון שלה אצלי לא סודי הכל בסדר." (עמ' 46 שורות 15-33 לפרוטוקול) – אשתו מסרה גירסה שונה לחלוטין.

85. לעומת הנתבע, אשתו ציינה כי היא מעולם לא ישבה אצל התובעת על הספה (עמ' 59-60 לפרוטוקול), וכשנשאלה האם ייתכן שבן-זוגה, הנתבע, ישב אצל התובעת על הספה השיבה: "אני לא חושבת אני כל היום בבית, לא אני לא חושבת אני בבית אני לא יוצאת מהבית אני כל הזמן בבית" (עמ' 60 שורות 5-20 לפרוטוקול). אשת הנתבע ציינה: "אני לא חושבת זו המצאה שלה אני חושבת" (עמ' 60 שורה 22 לפרוטוקול) וגם לא ידעה שהנתבע התכתב עם התובעת בטלפון או ישב על הספה ביחידת הדיור של התובעת מספר פעמים (עמ' 60-61 לפרוטוקול).

86. כלומר - הנתבע הודה במעשים ובהתנהלות המלמדים על קרבתו אל התובעת – שאשתו לא הייתה מודעת להם, באופן שמלמד על ניסיונות הסתרה שלכאורה לא היו נדרשים לו כוונותיו היו תמימות וכשרות לחלוטין.

קשיים וסתירות בנוגע לידיעת הנתבע ואשתו על מחלת הסרטן של התובעת

87. בתצהירו הודה הנתבע כי היו פעמים בהן שאל את התובעת איך היא מרגישה ואיך היא מתמודדת עם מחלת הסרטן – אך דובר בהתעניינות שנבעה מדאגה ואכפתיות, מה גם שהתובעת שיתפה אותו במצבה מיוזמתה (ס' 28 לתצהירו).

88. למרות זאת, בעדותו הלך וטוה הנתבע סביב עצמו פקעת של גרסאות שהלכו וסיבכו אותו לעניין זה.

89. תחילה ציין באופן ספונטני כי לא ידע שהתובעת עברה ניתוח (עמ' 43 שורות 27-30), וטען: "באיזה שהוא שלב אני שמעתי שפרופסור שבתאי (צ"ל ניתח – מר"א) אותה ואז באקראי אמרתי את יודעת גם אותי פרופסור שבתאי ניתח הוא היה הסגן של המנתח הראשי שלי וככה ידעתי שהיא עברה ניתוח." (עמ' 43 שורות 30-33 לפרוטוקול). מעבר לכך שהסבר זה תמוה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

ומוזר לגופו שכן לא ברור ממי "שמע" שהתובעת עברה ניתוח אצל מנתח ספציפי זולת התובעת עצמה, כאשר עומת במהלך חקירתו הנגדית עם הדברים שמסר בתצהיר הלך והסתבך הנתבע בתשובותיו וציין:

"התשובה היא כזאת, אני לא ידעתי שהיא עברה ניתוח אבל כשהיא חזרה ואחרי תקופה מסוימת אז אמרתי לה קודם באקראי אמרתי שגם אותי ניתח הפרופסור שבתאי כי הוא היה סגן של המנתח שלי וככה זה התגלגל הדיבור ואז היא הייתה יורדת במדרגות וצועקת יש לי סרטן השד יש לי אני עוברת ניתוח סרטן השד עברתי ניתוח סרטן, ככה היא כל הזמן צעקה." (עמ' 44 שורות 21-25 לפרוטוקול).

90. אודה ואתודה כי התשובה אינה ברורה – אם לא ידע הנתבע לפני הניתוח כי התובעת עתידה לעבור ניתוח, מדוע לא ציין זאת בתצהירו ומדוע טען שהתובעת צעקה בחדר המדרגות "אני עוברת ניתוח סרטן השד" בלשון הווה? מאידך, אם ידע כי עברה או עוברת ניתוח שכזה, כיצד וממי ידע על כך "באקראי" (עמ' 43 שורה 31) ומדוע אמר לתובעת קודם "באקראי" שגם אותו ניתח אותו פרופסור? (עמ' 44 שורה 22 לפרוטוקול).

91. בנוסף, אם כטענת הנתבע התובעת "ככה היא כל הזמן הלכה וצעקה במדרגות (שיש לה סרטן השד – הערה שלי, מר"א) עלתה וירדה אפילו כל השכונה שמעה בהחלט כן זה נכון מאוד מאוד מאוד" (עמ' 44 שורות 27-28 לפרוטוקול) – כיצד מתיישבת תשובה זו עם הטענה שנודע לו על כך באקראי ומדוע לא נטענה בתצהיר?

92. עוד לא ברור כיצד מתיישבת טענתו של הנתבע כי התובעת צעקה כל הזמן שיש לה סרטן השד וכי אינו יודע אם זה היה לפני הניתוח או אחריו (עמ' 45 שורות 1-11 לפרוטוקול) עם תשובתו הנחרצת קודם לכן שלא ידע כי עברה ניתוח אלא רק בדיעבד (עמ' 43 שורות 27-35; עמ' 44 שורות 1-2; 17-20 לפרוטוקול).

93. אם לא די בכל הבלבול והסתירות לעיל, הרי דבריו של הנתבע גם עומדים בסתירה לעדותה של אשתו, שטענה כי "...והיא נכנסה מדי פעם סיפרה שהיא חולה שיש לה סרטן היא דיברה על עצמה כן. אנחנו שאלנו אותה גם כן, כן... כן היא הייתה רגועה הכל היה בסדר" ושללה את הטענה כי הדיבור על הסרטן לווה בצעקות (עמ' 58 שורות 5-14 לפרוטוקול).

94. למעשה מעדותה של אשת הנתבע עלה כי התובעת סיפרה להם על הסרטן מיוזמתה והם ידעו על כך, וכי הדברים נאמרו ברוע ולא בצעקות – בסתירה גמורה לעדותו של הנתבע לעניין זה.

קשיים וסתירות בנוגע לאירועים בהם לכאורה איימו מי מטעם התובעת על הנתבע או על אשתו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

95. הנתבע תיאר בעדותו את הסיטואציה בה ביקשה ממנו התובעת להגיע ליחידת הדיור שלה ושם חיכה לו בחור שאיים על הנתבע ו"היה לו סכין ביד" ובעקבות זאת הגיש הנתבע תלונה במשטרה (עמ' 47 שורות 20-26 לפרוטוקול). הנתבע התעקש כי ראה את הסכין אם כי לא יכול היה לתאר באיזה צבע הייתה הסכין, והוסיף כי למיטב זכרונו דובר ב"סכין יפנית" (עמ' 48 שורות 1-17 לפרוטוקול).

96. ואולם דבריו אלו אינם עולים בקנה אחד עם ההודעה שמסר במשטרה בסמוך לאחר האירוע הנטען. בהודעתו במשטרה התלונן הנתבע על אותו אירוע נטען במהלכו התובעת הייתה עם קרוב משפחה שלה שהיה חמוש בסכין וקילל את התובע, וכי הגם שהוא לא הוציא את הסכין הנתבע טען שידע שהיה עליו סכין כי הוא איים והטון שלו היה מאוד מאיים, וכי בנה של התובעת השתחרר ממוסד ואיים על אשתו של הנתבע יום לפני הגשת התלונה (ר' נספח לתצהיר הנתבע).

97. כאשר התבקש הנתבע להסביר את הסתירה נעץ זאת בגילו המבוגר (82) וטען "אני לא בחור בגיל ה-20 שאני יכול לזכור כל דבר. תבין אני בן 82 זה בהחלט נכון ואני לא שיקרתי ולא משקר." (עמ' 48 שורות 32-34; עמ' 49 לפרוטוקול).

98. בעדותו גם התעוררה סתירה בין טענתו כי במועד האיומים לכאורה שבעקבותיהם הגיש תלונתו במשטרה נכחו בדירה רק התובעת, אותו אדם נוסף והנתבע, בעוד שבס' 20 לתצהירו התייחס ל"גברתנים" שהתובעת הזמינה ואשר איימו עליו. את הסתירה האמורה הסביר הנתבע בכך ש"זה לא, משהו בדפוס או בהדפסה לא ברור. היה בן אדם היו שני אנשים בשלב מסוים שהוא שהיו בני הדודים שלה בני המשפחה שלה זה מקרה אחר לגמרי... זה 2 דברים שונים. זה דבר אחד שבן אדם בא לאיים ואלה 2 אנשים שבאו לתקן בינינו את הוויכוחים על התשלומים על הזה." (עמ' 50 שורות 28-29; עמ' 51 שורות 1-5 לפרוטוקול).

99. גם לאחר ההבהרות שמסר הנתבע, לא ברור כיצד הדברים שמסר בעדותו עולים בקנה אחד עם האירועים שתוארו בתצהירו: אירוע ה"גברתנים" (ברבים) שאיימו עליו ואירוע הגעת בנה של התובעת שקילל את אשת הנתבע (ס' 20-21 לתצהיר הנתבע).

100. יצוין כי למרות גילו המתקדם של הנתבע (82 כטענתו), הנתבע עשה משך כל עדותו רושם של אדם פיקח וצלול, אשר כוחו במתניו, ודי בצפייה בסרטונים שהציג הוא עצמו כדי לתמוך במסקנה דומה.

101. **שישית**, הנתבע נמנע מהבאת עדים שיכול היה להביא באופן שפוגע במהימנות גרסתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

102. ב"כ הנתבע ציין בקדם המשפט הראשון כי גרסת התובעת היא "עלילת דם" וכי יש לנתבע עדים בנושא (עמ' 2 שורות 29-30 לפרוטוקול מיום 26.5.21). במועד הגשת התע"ר מטעמו ציין הנתבע כי בכוונתו להגיש בקשה לזימון עדים שאינם בשליטתו ואשר יכולים להעיד על אופיו ועל מערכת היחסים אתו כשוכרים ששכרו ממנו דירות בבית מגוריו ומנה שמות של 5 עדים. בהחלטה מיום 26.12.21 התאפשר לנתבע להגיש בקשה להעיד מי מהעדים הללו. ביום 3.1.22 הודיע הנתבע כי הוא מעוניין להעיד עדים נוספים וביקש שהות להגשת בקשה בנושא, ואולם בקשה כאמור לא הוגשה והעדים הנטענים לא הובאו למתן עדות.

103. בחקירתו הנגדית לא ידע הנתבע להשיב מדוע לא זומנו אותם עדים לבית המשפט וציין כי אשתו טיפלה בעניין "בצורה מסיבית יותר" ממנו (עמ' 40 שורות 30-35; עמ' 41 שורות 1-27 לפרוטוקול). כפי שעולה מהפירוט שהובא לעיל, הנתבע עשה עליו רושם של אדם השולט ביד רמה בניהול ביתו וענייניו, ואשתו למרבה הצער התבררה כמי שאינה מודעת לכל המתרחש בין כתלי ביתה. שילובם של הרשמים האמורים מקשה עליי לקבל את טענת הנתבע לעניין זה.

104. בשולי הדברים ולמעלה מן הנדרש אציין כי גם בהנחה שהמכתבים שצירף הנתבע לתצהירו ואשר כביכול נרשמו בידי שוכרים אחרים היו מוגשים באמצעות עורכיהם והיו קבילים כראיה לאמיתות תוכנם (ולא כך הדבר) – מדובר במכתבים כלליים מאוד המבקשים להודות לנתבע ולאשתו על היענות לבקשות או על יחס נדיב מצדם. אין בהם כדי לשלול או לסתור את טענות התובעת לאירועים שאירעו בחדרי חדרים בינה לנתבע, גם לו היו מוגשים באמצעות עורכם.

סיכום ביניים

105. מכל המקובץ, אני מוצאת לנכון להעדיף את גרסת התובעת בכל הנוגע להערות המילוליות וקובעת כי במספר הזדמנויות היה נוהג הנתבע להעיר לתובעת הערות הנוגעות למראה גופה, ולאחר הניתוח שעברה – הערות הנוגעות למצב שדה.

106. עוד אני מוצאת לנכון להעדיף את גרסת התובעת בכל הנוגע להתרחשות אירוע ליטוף החזה וקובעת כגרסתה, כי ביום האירוע הנתבע נכנס ליחידת הדיוור שבחזקתה, התיישב לידה על הספה והעביר את ידו בתנועת ליטוף, מלמעלה למטה, על שדה.

107. זה המקום להוסיף ולהעיר כי הגם שלטענת התובעת מעשי הנתבע הובילו להתדרדרות במצבה הנפשי ונאלצה להיוועץ בפסיכיאטר ולהיעדר מעבודתה משך כחודש (ס' 9 לתצהירה) – לא הוצגה כל חוות דעת רפואית לתמיכה בנזק נפשי כאמור, וגם לא הוצגה כל אסמכתה התומכת בטענותיה הללו ואלו ממילא לא הוכחו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

108. יוצא אפוא כי עסקינן בתביעה לפיצוי בגין אירוע הטרדה פיזי אחד (אירוע ליטוף החזה) ובגין מספר הערות מילוליות קודמות לעניין מראה הגוף ומצב השד, ללא הוכחת נזק.

האם אירוע ליטוף החזה וההערות המילוליות שקדמו לו מהווים "הטרדה מינית" כמובנה בחוק?

109. ההתמודדות החברתית עם ההטרדות המיניות מוצאת ביטוי בחוק למניעת הטרדה מינית.

110. למשמעותה האישית והחברתית של הטרדה מינית יוחד פירוט נרחב במסגרת דברי ההסבר להצעת החוק, שם צוין כי:

"הטרדה מינית היא פגיעה בכבוד האדם, בחירותו, בפרטיותו ובזכותו לשוויון. היא פוגעת בכבודו העצמי ובכבודו החברתי של המוטרד, היא משפילה ומבזה את אנושיותו, בין השאר על-ידי התייחסות אל האדם כאובייקט מיני לשימוש של המטריד. הטרדה מינית שוללת את האוטונומיה של המוטרד ואת שליטתו בגופו ובמיניותו, פוגעת בזכותו להגדרה עצמית ופולשת לפרטיותו, וכן מפלה אותו לרעה לעומת אנשים אחרים. הטרדה מינית כלפי נשים גורמת להשפלתן ביחס למינן או למיניותן ומקשה עליהן להשתלב בחברות שוות בעולם העבודה וביתר תחומי החיים ובכך היא פוגעת בשוויון."

ר' הצעת החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ז – 1997, ה"ח התשנ"ז 2641 מיום 22.7.1997, בעמ' 484.

111. על מנת למגר את תופעת ההטרדות המיניות ולהילחם בהן, בסעיף 4 לחוק למניעת הטרדה מינית נקבע כלל היסוד לפיו: **"לא יטריד אדם מינית את זולתו ולא יתנכל לו."**

112. סעיף 6(א) לחוק קובע כי הטרדה מינית והתנכלות הן עוולות אזרחיות, והוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש], יחולו עליהן בכפוף להוראות חוק זה.

113. הטרדה מינית והתנכלות מוגדרות בסעיף 3 לחוק, בין היתר, כדלקמן:

"(א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

....

(3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

(4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;
"..."

114. קשה לחלוק על כך שליטוף החזה וההערות הנוגעות למצב שדה של התובעת עונים על הגדרת סעיפים 3(א)(3) ו- 3(א)(4) לחוק.

115. העברת היד על שדה של התובעת בתנועת ליטוף מהווה מעשה מגונה בהתאם למוגדר בסעיף 348(ו) לחוק העונשין, בהיותה מעשה שנעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. מדובר בהתנהגות במסגרתה הנתבע פגע בפרטיות התובעת ובזכותה לכבוד ולחירות גופנית.

116. גם הפסיקה הכירה בעבר בליטוף או נגיעה בחזה כביטוי להטרדה מינית כמובנה בחוק (השוו למשל סעי' 12-09-1976 **סיורו נ' וגנר** (12.11.2017); לע"ב 3356/02 **עוז נ' חברת השמירה בע"מ** (08.11.2006)).

117. בענייננו, משקיבלתי את גרסת התובעת בכל הנוגע להתרחשות אירוע ליטוף החזה, גם שוכנעתי כי זו הדפה את מעשה הליטוף של הנתבע הן מילולית (כשציינה "מה קרה לך?") והן בהתנהגותה (נרתעה לאחור מיד לאחר אירוע הליטוף). בכך הוכחה התנגדות או אי הסכמה מצד התובעת למעשי הנתבע, המביעות היעדר עניין.

118. עלה אפוא בידי התובעת כי אירוע ליטוף החזה מהווה הטרדה מינית כמובנה בחוק.

119. אשר להערות המילוליות, שכזכור כללו הערות כגון: **"כמה את רזה"**; **"איך הגוף שלך נראה"**; **"השמלה שלך קצרה מידי"**; **"האם השד חם?"**; **"מה צבע השד?"**, נראה כי מדובר בהערות המתמקדות באיבר אינטימי של התובעת, ובכך מתייחסות במובהק למיניותה כמובנה בסעיף 3(א)(4) לחוק.

120. לצד זאת, ובשונה מאירוע ליטוף החזה, לא הובעו לגביהן התנגדות או חוסר עניין מצד התובעת ולכן ספק אם ניתן להכיר בהן כהטרדה מינית לפי ס' 3(א)(4) לחוק.

121. כזכור, התובעת הודתה כי לא העמידה את הנתבע במקומו ולא ביקשה ממנו להפסיק להטריד אותה מילולית וציינה כי **"רצתה לקבור את עצמה באדמה"** (עמ' 6 שורה 2 לפרוטוקול) וכי **"הרגישה נבוכה"** (עמ' 3 שורה 8 לפרוטוקול). לטענתה: **"אני הרגשתי לא נעים ממנו אני לא תיארתי לעצמי שבן אדם מבוגר יבוא ושאל אותי איך נראה השד שלך, אם הוא אדום, אם הוא נפוח, איך נראית הצלקת, מה זה הדבר הזה? מה זה הדבר הזה אני לא-רגילה לדברים האלה."** (עמ' 16 שורות 11-13; 32 לפרוטוקול, ההדגשה שלי – מר"א).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

122. ואולם בהקשר זה בהחלט עשויה להישאל השאלה האם יחסי התלות של התובעת בנתבע, כבעלים של יחידת הדיור שהיא שוכרת, הם כאלו שמאפשרים להכיר בהערותיו כהטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(4) לחוק גם ללא כל מחאה אקטיבית מצידה, בזמן אמת.

123. סי' 3(א)(6) לחוק קובע כי הצעות או התייחסויות כאמור בפסקאות (3) או (4), המופנות למי שנמנים עם קבוצות של קטינים/חסרי ישע; מטופלים; עובדים; תלמידים; אנשים עם מוגבלות או אנשים הנתונים תחת יחסי מרות אל מול כהן דת או איש ציבור – תיחשבה כהטרדה מינית גם אם המוטרד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות.

124. נראה כי יחסי משכיר-שוכרת כבענייננו אינם נמנים עם מערכות היחסים שהחוק פטר לגביהן מהוכחת הבעת התנגדות או מחאה בפני המטריד כתנאי להכרה באירוע או בהערה כ"הטרדה מינית".

125. לצד זאת, בהחלט ניתן לזהות בפסיקה מגמה להרחיב את רשימת מערכות יחסים הקבועה בסעיף 3(א)(6) לחוק (ר' למשל **עניין פלונית** לעיל), ובתוך כך ניתן לזהות בפסיקה בתחום דיני העבודה למשל, יצירת קטגוריה חדשה ונפרדת של "יחסי השפעה" בין צדדים – אשר במסגרתה אמנם נדרשת המתלוננת על הטרדה מינית להוכיח הבעת מחאה או התנגדות מצידה אך רף אי-ההסכמה שהוכחתו דרושה נמוך יותר (השוו למשל לע"ע 35999-10-21 **פלונית נ' חברה פלונית** (13.12.2022)).

126. מן הבחינה הרעיונית, קשה להתעלם מהדמיון הרב בין מערכת יחסי מעביד/ה-עובד/ת לבין מערכת יחסי משכיר/ה-שוכר/ת בכל הנוגע לפערי הכוחות המובנים בין הצדדים ובכל הנוגע ליחסי התלות ביניהם. מעבר לקווי הדמיון הללו קיימים בין שני סוגי מערכות היחסים הבדלים שעלולים להפוך את ההטרדות המיניות במערכת יחסי משכיר/ה-שוכר/ת לפוגעניות אף יותר, וזאת בשל פגיעות/ה של השוכר/ת במקום שלכאורה אמור לגונן עליהם ביותר – ביתם, מבצרם.

127. ואמנם, מחקר אמפירי שהשווה בין הטרדות מיניות במקום העבודה לבין הטרדות מיניות על רקע מערכות יחסים של משכירים-שוכרות הצביע על דמיון ניכר בין חוויותיהן של נשים במקום העבודה לאלו של דיירות, כאשר הבדל משמעותי שנמצא נעוץ בכוחו הרב יותר של בעל דירה. בתוך כך נמצא כי מרבית התביעות על הטרדה מינית במסגרת יחסי השכרת דירות מערבת נשים בעלות הכנסה נמוכה, שעל פי רוב נעדרות ידע משפטי ואשר היצע אפשרויות הדיור הריאליות המונח בפניהן מצומצם. פגיעות זו, בשילוב עם פערי הכוחות ביחסי משכיר-שוכרת, מייצרים הזדמנויות ברורות לבעלי הדירות - להטריד (ר' Griff Tester, *An Intersectional Analysis of Sexual Harassment in Housing*, 22 GENDER & SOC'Y REV.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

Maggie E. Reed & Linda L. Collinsworth & Louise F. Fitzgerald, גם ; 349 (2008)
There's NO Place Like Home: Sexual Harassment of Low Income Women in
(Housing, 11 PSYCHOLOGY, PUBLIC POLICY & LAW 439 (2005)

128. אשר על כן, דומני כי כעניין של מדיניות משפטית נכון יהיה להפחית עד מאוד את רף ההתנגדות או המחאה שעל תובעות בעילת הטרדה מינית במערכת יחסים של משכיר-שוכרת להוכיח על מנת לצלוח הוכחתה של הטרדה מינית כמובנה בסעיפים 3(א) ו-3(א) לחוק.

129. בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שהתובעת הזכירה מספר פעמים במהלך עדותה את החשש שליווה אותה מפני הנתבע ותגובותיו, בשל מעמדו כמשכיר יחידת הדיור שלה. כך למשל, בכל הנוגע לאירוע ליטוף החזה ציינה כי לא הייתה בעמדה בה יכלה לסרב להכניס את הנתבע לדירתה מחשש שיסלק אותה מהדירה, ולא העלתה על דעתה כי ינצל את המצב בו הייתה מצויה לאחר ניתוח (עמ' 29 שורות 8-1; עמ' 30 לפרוטוקול).

130. מכל מקום, דומני כי בנסיבותיו של תיק זה ניתן להשאיר השאלה בצריך עיון, הואיל ולטעמי ניתן לראות בהערות המילוליות שהעיר הנתבע לתובעת משום התייחסות מבזה או משפילה המופנית לתובעת ביחס למיניותה כמובנה בסעיף 3(א) לחוק, שאינה טעונה הוכחת מחאה או התנגדות מצד המוטרדת.

131. אמירות מסוג זה, המכוונות מפורשות אל גופה של התובעת ואל משקלה, ויזואלית, ובפרט הערות המתייחסות לאיברים אינטימיים, הינן מבזות, משפילות ומתייחסות אל התובעת כאל אובייקט מיני. בכך, הן פוגעות בזכות התובעת לכבוד, להגדרה עצמית ולשוויון. להוכחת קיומה של הטרדה מינית בסעיף 3(א) לא נדרשת הוכחת מחאה או אי-הסכמה מצד הנתבעת, ומשכך ניתן לקבוע כי התקיימה הטרדה מינית גם ביחס להערות המילוליות, גם אם התובעת לא הביעה מחאה מילולית מפורשת כנגד אמירתן.

הפיצוי הראוי בגין עוולת הטרדה מינית בענייננו

132. הגם שהתובעת טענה לכך שאירוע ליטוף החזה ושאר ההטרדות המילוליות מצד הנתבע הסבו לה נזק נפשי – היא לא הציגה כל חוות דעת מומחה ואף לא אסמכתה חיצונית אחרת לתמיכה בטענתה (כגון פניה ליעוץ פסיכיאטרי, רכישת תרופות פסיכיאטריות וכו') וממילא לא הוכיחה נזק רפואי בעניין זה.

133. כל נזקה של התובעת מתמצה בנזק הלא ממוני שנגרם לה כתוצאה ממעשה הטרדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

134. התובעת תבעה את מלוא תקרת הפיצוי הקבועה בסעיף 6(ב) לחוק, לפיו בית המשפט רשאי לפסוק בשל הטרדה מינית או בשל התנכלות פיצוי שלא יעלה על סך 120,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

135. בבחינת הפיצוי, כל מעשה של הטרדה מינית צריך להיבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו, אך יתכנו נסיבות בהן ניתן יהיה לראות במסכת אירועים נפרדים - מעשה אחד. בקביעת שיעור הפיצוי יש להביא בחשבון את מכלול נסיבות המקרה, ובהן חומרת המעשים (מדובר בספקטרום של התנהגויות שעשויות לחסות תחת הגדרת הטרדה המינית ואשר לא ניתן ליחס לכולן מידת חומרה אחידה - השוו למשל לעש"מ 11025/02 **אייזנר נ' מ"י**, פ"ד נז(5) 541 (2003)); התנהגות הנתבע על רקע מעמדו ותפקידו; גילו; טיב יחסיו עם התובעת וכיו"ב (רי' למשל ת"א 19-03-27421 **בלנגה נ' דרורי** (17.12.2021), להלן - **"עניין בלנגה"**); ע"ע 697/09 **פלונית נ' אלמוני** (30.10.2011) וכיו"ב).

136. דומני כי גובה הפיצוי בעוולות מסוג זה צריך להיות כזה שישרת באופן הראוי ביותר את תכלית החקיקה, והיא הגנה על כבודם של המוטרדים באשר הם, תוך הכוונת התנהגות ושידור מסר חברתי ראוי לציבור, המרתיע מפני הטרדות מיניות. אין מקום להקל עם מטרידים בקביעת גובה הפיצוי לעניין זה.

137. בענייננו, שוכנעתי כי הנתבע העיר לתובעת הערות מילוליות הנוגעות לגופה בכלל, ולמראה גופה ולמצב שדה לאחר הניתוח שעברה בפרט, באופן שפגע בכבודה ובדימויה העצמי, והסב לה - כפי שהיה מסב לכל אישה - אי נוחות והשפלה לא מבוטלות. לא הוכח לפניי בכמה אירועים ובכמה הזדמנויות העיר הנתבע לתובעת הערות מסוג זה, ובנסיבות אני מוצאת לנכון להתייחס להערות כולן כאל חלק מאירוע אחד ופוסקת בגינן לתובעת פיצוי בסך של 15,000 ₪ (השוו למשל אל הפיצוי שנקבע בסעי"ש 13-10-39827 **גורבצ'וב נ' נאות גיל רם** (26.07.2017)).

138. אשר לאירוע ליטוף החזה, בשים לב לכך שמדובר בהטרדה מינית חמורה הפוגעת בכבודה של התובעת, מחפיצה אותה והופכת אותה לאובייקט מיני בידי הנתבע תוך השפלתה וביזויה ותוך חדירה למרחב הפרטי של גופה - מבצרה, ובפרט בשים לב למצבה המוחלש ממילא של התובעת לאחר ניתוח להסרת גידול סרטני בשד, אני מוצאת לנכון לפסוק לתובעת בגין אירוע זה פיצוי בסך של 45,000 ₪ (השוו למשל לעניין **בלנגה** לעיל, לסעי"ש 20-11-20769 **פלונית נר דזיולין** (07.06.2021) וכיו"ב).

סיכום

139. אשר על כן, הנתבע ישלם לתובעת פיצוי כולל בסך 60,000 ₪, בתוספת אגרת משפט כפי ששולמה ובתוספת שכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 51280-05-20

140. הסכום הכולל ישולם תוך 30 יום, שאם לא כן יישא הפרשי ריבית והצמדה כחוק מהיום ועד למועד התשלום המלא בפועל.

141. פסק הדין ניתן לפרסום ובלבד שלא יפורסמו שמה ופרטיה של התובעת.

ניתן היום, ט"ז אייר תשפ"ג, 07 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

מיה רויזמן-אלדור, שופטת